NOVÝ DOMOV

Goldie

Ellen Milesová

bambook

bambook

NOVÝ DOMOV

Goldie

Ellen Milesová

Pro Sammy – předobraz Goldie,
nejlepší parťačku při čtení

Kapitola 1

Kája se probudil s pocitem sevřeného žaludku. Co se děje? Asi minutu na to nemohl přijít. Pak se v posteli přetočil a podíval se na hodiny. Bylo 3:46 ráno a Kája uslyšel hlasité *tádý-tádý-dá* z tatínkova pageru. Pan Petřík byl dobrovolný hasič. Když mu začal pípat pager, někde ve městě hořelo.

Kája slyšel, jak jde tatínek po schodech dolů. Pak uslyšel bouchnutí dveří hasičského auta a nastartování motoru. Chvilku ležel a dělal si trochu starosti. Rozhodl se, že zůstane vzhůru, dokud se tatínek nevrátí. Musel ale usnout, protože když se znovu probudil, venku už svítilo slunce a na budíku viděl 7:16.

Kája si promnul oči a vylezl z postele. Pak seběhl dolů do kuchyně a podíval se z okna ven. Tatínkovo červené auto na příjezdové cestě nebylo.

Maminka připravovala francouzský toust, zatímco Adámek – Kájův mladší bráška, kterému neřekli jinak než Kulihrášek – lezl po podlaze u jejích nohou. Z vůně skořice se Kájovi začaly sbíhat sliny. „Je taťka –“ začal Kája.

„Tatínek je v pořádku,“ odpověděla maminka. „Před chviličkou volal. Byl to velký požár, ale všichni jsou v pořádku.“

Kája si nahlas oddechl. Bylo super mít tatínka hasiče, ale někdy o něj měl strach.

„Brzy bude doma,“ řekla maminka Kájovi.

„A kde hořelo?“ zeptala se Líza, která právě vešla do kuchyně a šoupala přitom bačkorami po podlaze. Promnula si oči a zívla. Líza byla Kájova starší sestra. Vždycky jí po ránu trvalo trochu déle, než se úplně probrala.

„Na jedné farmě za městem,“ odpověděla maminka.

Líza se po těch slovech hned probudila. „A zvířatům se nic nestalo?“ zeptala se.

Maminka zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne.“ Otočila francouzský toust na pánvi. „Připravte stůl, dobře?“

Tohle byl jasný důkaz, že je všechno v pořádku. Kdyby ne, maminka by je určitě neúkolovala.

Protože nebyl důvod dělat si starosti, Kája se rozhodl položit svou oblíbenou otázku, kterou dával rodičům každé ráno: „Takže proč nemůžeme mít psa?“ zeptal se.

Maminka si povzdychla. „Už s tím zase začínáš?“ Vyndala z lednice pomerančový džus a rozlila ho do čtyř sklenic a Adámkova dětského hrnečku. „Musíme o tom mluvit každý den?“

„Jen dokud nebudeme mít psa,“ řekla Líza s ospalým úsměvem.

„Nejdřív jste tvrdili, že nemůžeme mít psa, protože máme malý byt,“ připomněl Kája mamince její slova. „Pak jsme se ale přestěhovali do tohohle velkého starého domu, kde je spousta místa.“ Následoval Lízu kolem stolu a na každý ubrousek, který položila na stůl, dal vidličku. „Ale místo psa jsme si adoptovali Kulihráška.“ Kája se podíval na brášku. Někdy si stěží vybavil jeho skutečné jméno.